

สำเนา

อ่านเมื่อวันที่ - 7 ต.ค. 2557

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๙๔๑/๒๕๕๓

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๓๔/๒๕๕๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๕ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ระหว่าง { นางศ
อธิการบดีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๑
คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ที่ ๒ } ผู้ฟ้องคดี
ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๙/๒๕๕๑
หมายเลขแดงที่ ๑๒๒/๒๕๕๓ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองสงขลา)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการ
พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งนักวิชาการการเงินและบัญชี ระดับ ๖ สังกัด
สำนักงานเลขานุการ สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
มีคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๒๓๒๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙
แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดี กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
จากการเบิกเงินโครงการวิจัยจากสมุดบัญชีเงินฝากแล้วไม่ส่งเงินให้นักวิจัยทันทีที่ได้รับหรือ

ในเวลา...

ในเวลาที่เหมาะสมโดยนำเงินดังกล่าวไปฝากไว้ในบัญชีส่วนตัว ซึ่งคณะกรรมการสอบสวน เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเอง ได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบัน อุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่เนื่องจากการกระทำดังกล่าว ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อรองศาสตราจารย์ นักวิจัยที่ขอเบิกเงินสำหรับ ใช้ในโครงการช่วยชีวิตกล้วยไม้ป่าเกาะพระทอง และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อราชการ ประกอบกับความไม่พร้อมของหน่วยงานที่เริ่มจัดตั้ง ผู้บริหารมีการเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง การปฏิบัติงานมีมาก บุคลากรทางด้านการเงินมีน้อย (มีผู้ฟ้องคดีเพียงคนเดียว) จึงเห็นควรลดโทษเป็นปลดออกจากราชการ คณะกรรมการสอบสวนจึงได้เสนอรายงาน การสอบสวนพร้อมความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามรายงานการสอบสวนลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ซึ่งต่อมาคณะกรรมการบริหารงานบุคคลมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้มีมติ ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๑ เห็นด้วยกับความเห็นของ คณะกรรมการสอบสวน แต่สภามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓๐๓ (๑/๒๕๕๑) เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๑ ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ เนื่องจาก เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การนำเงินของทางราชการไปฝากไว้ในบัญชี ส่วนตัวโดยไม่นำเข้าบัญชีให้กับนักวิจัยในทันที ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิด ความเสียหายแก่นักวิจัยและมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์แล้ว และเห็นว่าความไม่พร้อม ของหน่วยงาน ผู้บริหารเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง และบุคลากรด้านการเงินมีน้อย ไม่เป็นเหตุ ที่จะนำมาพิจารณาเพื่อลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินโครงการวิจัยจากบัญชีเงินฝากของกองทุนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (มอ.) เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่มิได้ออนให้กับนักวิจัยในทันที กลับนำเงินจำนวนดังกล่าวไปฝากไว้ในบัญชีส่วนตัว ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และในระหว่างการฝากเงินดังกล่าวในบัญชีนั้น ผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินในบัญชีส่วนตัวหลายครั้ง จนกระทั่งจำนวนเงินลดลง จนถึงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เงินคงเหลือ ๒๑๐.๗๕ บาท

ซึ่งพฤติการณ์...

ซึ่งพฤติการณ์แห่งการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักวิจัยและมหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ ประกอบกับสภามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓๐๓
(๑/๒๕๕๑) เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๑ ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
จึงมีคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๐๒๓๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑
ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑
อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผ่านเลขธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา
ซึ่งต่อมาสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้มีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๕๐๙.๖(๒.๓)/๙๗๑๔
ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ว่าพฤติการณ์แห่งการกระทำของ
ผู้ฟ้องคดีเข้าลักษณะเป็นการอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินของทางราชการ
แล้วนำไปหมุนใช้ประโยชน์ส่วนตัว จึงเป็นการปฏิบัติหรือการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ
โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิด
ทางวินัยอย่างร้ายแรง อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่าไม่มีเจตนาทุจริตและไม่เกิดความเสียหาย
ฟังไม่ขึ้น คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายและเหมาะสมกับ
ความผิดแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ฟ้องคดี
ไม่มีเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ราชการและมิได้ทำให้ราชการเสียหายตามที่ถูกกล่าวหา กล่าวคือ
ผู้ฟ้องคดีได้ถอนเงินจากบัญชีกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ซึ่งฝากไว้ที่ธนาคาร
ไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) มาเพื่อจ่ายให้นักวิจัยสองราย โดยฝากให้นักวิจัยรายหนึ่ง
ทันทีที่ถอนเงิน คือ ดร.

เนื่องจากทราบเลขที่บัญชีและเป็น
บัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) แต่ไม่สามารถฝากให้กับรองศาสตราจารย์
ซึ่งเป็นนักวิจัยอีกรายหนึ่งได้เพราะยังไม่ได้เลขที่บัญชีเงินฝากธนาคาร
ซึ่งในการติดต่อขอเลขที่บัญชีธนาคารดังกล่าวไม่ได้เป็นหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นหน้าที่
ของนางส เจ้าหน้าที่ประสานงานกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้
เมื่อผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับเลขที่บัญชีธนาคารของรองศาสตราจารย์ ประกอบกับผู้บริหาร
ของกองทุนเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้งทำให้เกิดความไม่พร้อมในระบบการเงินและบัญชีของ
กองทุนและตามระเบียบมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ว่าด้วยกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและ

พัฒนาภาคใต้...

พัฒนาภาคใต้ พ.ศ. ๒๕๓๒ ไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการเบิกจ่ายหรือวิธีการจ่ายเงินไว้ ผู้ฟ้องคดีจึงเกรงว่าเงินจำนวนดังกล่าวจะสูญหายจึงได้นำเงินเข้าบัญชีส่วนตัวของตนเอง ซึ่งบัญชีเงินฝากดังกล่าวไม่มีการบันทึกบัญชีการรับจ่ายไว้ แต่สามารถวิเคราะห์ได้จากการสรุปรายการฝากถอนโดยรวมตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ จนถึงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เห็นได้ว่าการฝากเงินได้รับเงินเป็นสองประเภทคือ รับฝากเงินของรองศาสตราจารย์จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และรับรายรับส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีจำนวน ๙๙,๘๒๒.๓๘ บาท การถอนเงินแยกเป็น ๒ ประเภท คือ ถอนเงินสดจำนวน ๑๒๓,๒๒๕ บาท ถอนเงินทางอินเทอร์เน็ตจำนวน ๗๗,๕๒๖.๑๑ บาท แสดงให้เห็นว่ารายรับส่วนตัวมากกว่ารายจ่ายที่เกิดจากการถอนทางอินเทอร์เน็ต และในช่วงเวลาดังกล่าวรายรับที่อยู่ในช่องเงินฝากได้รับมาจากเงินเดือนที่รับสุทธิและมีการฝากเข้าโดยมีรายรับจากการรับจ้างทำบัญชีอิสระในแต่ละเดือน ส่วนการเบิกถอนในช่วงการถอนเงินในบัญชีเงินฝากดังกล่าวจะถอนลักษณะเป็นเงินสดและบางครั้งหากไม่มีเวลาวางจะดำเนินการสั่งจ่ายทางอินเทอร์เน็ต และที่ผู้ฟ้องคดีมีเงินคงเหลืออยู่ในบัญชีเงินฝากเพียง ๒๑๐.๗๕ บาท นั้น เป็นการเบิกใช้จ่ายตามปกติธรรมดา ซึ่งยอดเงินในสมุดบัญชีเงินฝากนับถึงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๘ มียอดเงินที่แท้จริงในบัญชีดังกล่าวอยู่จำนวน ๔๐,๒๑๐.๗๕ บาท แต่เนื่องจากวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ได้รับการแจ้งจากเลขานุการสำนักวิจัยและพัฒนาให้ไปดำเนินการโอนเงินยืมกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ให้รองศาสตราจารย์ จำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ตามเลขที่บัญชีธนาคารที่รองศาสตราจารย์ ได้ให้ไว้แล้วก่อนหน้านี้ ในช่วงบ่ายของวันเดียวกันผู้ฟ้องคดีจึงได้เบิกเงินจากบัญชีส่วนตัวในบัญชีดังกล่าวออกไปเป็นเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท จึงทำให้ยอดเงินในบัญชีดังกล่าวเหลืออยู่จำนวน ๒๑๐.๗๕ บาท รวมกับเงินสดในมือจำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท โอนให้รองศาสตราจารย์ ทั้งนี้ที่ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาถนนเพชรเกษม สำหรับการดำเนินการจ่ายเงินให้บุคคลสามารถกระทำได้หลายวิธีนั้น ผู้ฟ้องคดีทราบดีเนื่องจากมีประสบการณ์จากการปฏิบัติงานประจำในตำแหน่งนักวิชาการการเงินและบัญชี แต่ในกรณีนี้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติซึ่งเจ้าหน้าที่ประสานงานวิจัย กองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ทราบอยู่แล้ว การใช้วิธีการโอนเงินเข้าบัญชีนักวิจัยโดยตรงเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดสำหรับผู้รับเงินที่อยู่ต่างจังหวัด เพราะ

/นักวิจัย...

นักวิจัยจะได้รับเงินเข้าบัญชีตนเองได้ทันที ปลอดภัย รวดเร็วและสะดวกไม่ต้องไปเบิกตัวแลกเงินหรือแคชเชียร์เช็คให้ยุ่งยากและบางครั้งจะต้องเสียค่าธรรมเนียมธนาคาร และรองศาสตราจารย์ ก็เป็นนักวิจัยที่ได้รับทุนที่อยู่ต่างจังหวัด คืออยู่ที่วิทยาลัยชุมชนภูเก็ต อีกทั้งการที่ผู้ฟ้องคดีไม่เลือกกระทำวิธีอื่น เช่น การซื้อตัวแลกเงินหรือแคชเชียร์เช็คส่งให้ตามที่อยู่ของรองศาสตราจารย์ ตั้งแต่เริ่มต้น เพราะไม่ทราบมาก่อนว่าจะได้เลขที่บัญชีธนาคารล่าช้า และเมื่อได้รับเลขที่บัญชีธนาคารแล้วก็ เป็นเลขที่บัญชีธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ประกอบกับเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีของกองทุนมีผู้ฟ้องคดีเพียงคนเดียวและขณะนั้นผู้ฟ้องคดีมีภาระงานมากทำให้ผู้ฟ้องคดีหลงลืมไม่ได้ดำเนินการโอนเงินให้แก่รองศาสตราจารย์ โดยเร็ว ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนรายหนึ่งได้มีความเห็นแย้งว่า พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีไม่เข้าข่ายเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ นอกจากนั้นแล้วงานเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีของกองทุนที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายนั้นเป็นเพียงงานพิเศษ ซึ่งคิดเป็นร้อยละสองของปริมาณงานที่ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบทั้งหมด และการที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่บกพร่องในงานดังกล่าวก็เป็นเพียงการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบแบบแผนของทางราชการเท่านั้น อีกทั้งไม่ได้ทำให้ราชการเสียหายแต่อย่างใด เนื่องจากเมื่อทราบเหตุ ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการโอนเงินให้กับรองศาสตราจารย์ ทันที การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง นำความบกพร่องในงานดังกล่าวมาลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๐๒๓๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ที่ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีลงนามรับทราบคำสั่งคือวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ (ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีถูกไล่ออกจากราชการ) และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยคณะกรรมการเกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ผู้ทำหน้าที่แทนในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑

๒. ให้ผู้ฟ้องคดี...

๒. ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าปฏิบัติราชการเป็นข้าราชการในตำแหน่งหน้าที่เดิม และให้มีศักดิ์และสิทธิประโยชน์อื่นใดที่พึงได้ตามกฎหมายทุกประการต่อเนื่องตั้งแต่วันที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เปลี่ยนแปลงคำสั่งดังกล่าวในข้อ ๑

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า สำนักวิจัยและพัฒนาซึ่งเป็นหน่วยงานของ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อนุมัติ จัดสรรเงินทุนเพื่อการวิจัยจากเงินกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ ให้แก่ รองศาสตราจารย์ ห้วนหน้าโครงการวิจัยช่วยชีวิตกล้วยไม้ป่าเกาะพระทอง (ผลจากคลื่นยักษ์สึนามิ) โดยนักวิจัยได้ดำเนินการขออนุมัติเบิกเงินและทำการขอยืมเงิน ซึ่งในการดำเนินการจัดทำเรื่องเบิกเงินและโอนเงินให้แก่นักวิจัยดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี เป็นผู้ซึ่งมีหน้าที่ในการเบิกเงินจากบัญชีเงินฝากกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ จากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เพื่อนำส่ง รองศาสตราจารย์ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ สำนักวิจัยและพัฒนาได้รับแจ้ง จากรองศาสตราจารย์ ว่ายังไม่ได้รับเงินทุนวิจัยงวดที่ ๑ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ตามที่กองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ได้อนุมัติเพื่อสนับสนุนโครงการดังกล่าว จึงได้ ตรวจสอบพบว่าได้มีการเบิกเงินจำนวนดังกล่าวไปแล้ว สำนักวิจัยและพัฒนาจึงได้แต่งตั้ง คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับ มอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้เป็นผู้เบิกเงินจากบัญชีเงินฝากกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้เพื่อนำส่งนักวิจัย เมื่อได้เบิกเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ดังกล่าวมาแล้ว ได้นำเงินยืมของรองศาสตราจารย์ เข้าพักไว้ในบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งเป็นบัญชีส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีและ ได้มีการเบิกถอนเงินดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวหลายครั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่ง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๒๓๒๐/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีหน้าที่เบิกเงินจากบัญชีเงินฝาก ของกองทุนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เพื่อนำส่งให้แก่นักวิจัยตามที่ได้รับมอบหมายจาก ผู้บังคับบัญชาโดยผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินจากบัญชีเงินฝากของกองทุนเป็นเงินจำนวน

/๒๓๖,๙๗๖ บาท...

๒๓๖,๙๗๖ บาท แล้วได้นำเงินเข้าบัญชีให้กับดร. นักวิจัย
 อีกรายหนึ่ง เป็นเงินจำนวน ๑๓๖,๙๗๖ บาท ส่วนเงินยืมของรองศาสตราจารย์
 จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีมิได้ออนเงินให้แก่รองศาสตราจารย์ ทั้งนี้โดยอ้างว่า
 ยังไม่ได้รับแจ้งเลขที่บัญชีธนาคารจึงได้นำเงินจำนวนดังกล่าวเข้าไปพักไว้ในบัญชีธนาคาร
 ไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่เป็นบัญชีส่วนตัวของ
 ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และในระหว่างการพักเงินในบัญชีส่วนตัวนั้น
 ผู้ฟ้องคดีได้เบิกถอนเงินดังกล่าวไปใช้ส่วนตัวหลายครั้งตามสำเนาใบแจ้งรายการบัญชีออมทรัพย์
 ของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เลขที่บัญชี
 ๕๖๕ - ๒ - ๒๒๓๙๗ - ๓ จากหลักฐานเอกสารดังกล่าวไม่ปรากฏว่ามีวันที่บัญชีเงินฝาก
 ของผู้ฟ้องคดีมียอดเงินสูงกว่ายอดเงินที่ผู้ฟ้องคดีนำเข้าพักไว้เป็นจำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท
 การที่ผู้ฟ้องคดีเบิกถอนเงินจากยอดเงินฝากดังกล่าวไปใช้ส่วนตัวจึงเป็นการกระทำผิดวินัย
 ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อ
 หน้าที่ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนใน
 สถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ สมควรไล่ออกจากราชการ แต่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า
 การกระทำความผิดดังกล่าวยังไม่เกิดความเสียหายแก่นักวิจัยและทางราชการ จึงสมควรลดโทษ
 เป็นปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอรายงานการสอบสวนให้สภามหาวิทยาลัย
 สงขลานครินทร์พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓๐๓(๑/๒๕๕๑) เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม
 ๒๕๕๑ โดยที่ประชุมมีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ
 เพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์โดยมิชอบเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การนำเงินราชการ
 ไปฝากในบัญชีส่วนตัวโดยไม่นำเข้าบัญชีให้กับนักวิจัยในทันที ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่
 ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รองศาสตราจารย์ และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์แล้ว
 จึงมีมติให้ไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๐๒๓๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑
 กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดี
 ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้เป็นผู้เบิกเงินจากบัญชีเงินฝากกองทุน มอ.เพื่อวิจัย
 และพัฒนาภาคใต้ซึ่งเป็นเงินของราชการเพื่อนำส่งให้แก่รองศาสตราจารย์ นักวิจัยซึ่ง
 ได้รับอนุมัติให้รับเงินยืม เมื่อผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินยืมงวดแรกจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท

ดังกล่าว...

ดังกล่าวแล้วได้นำฝากเข้าพักไว้ในบัญชีเงินฝากส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี ทั้ง ๆ ที่ผู้ฟ้องคดีสามารถนำส่งเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่นักวิจัยเจ้าของเงินยืมได้หลายวิธี แต่ผู้ฟ้องคดีกลับนำเงินยืมของนักวิจัยเข้าพักในบัญชีเงินฝากส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี แล้วต่อมาผู้ฟ้องคดีได้เบิกถอนเงินยืมที่ฝากไว้ในสมุดเงินฝากส่วนตัวโดยนำไปใช้จ่ายส่วนตัวหลายครั้ง ซึ่งเห็นได้ชัดแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์โดยตรงในการใช้จ่ายเงินหมุนเวียนได้คล่องตัว ทั้งยังไม่ต้องรับภาระเรื่องดอกเบี้ยสำหรับต้นเงินที่เบิกถอนจากยอดเงินจำนวนดังกล่าว พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเข้าลักษณะเป็นการอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินของทางราชการแล้วนำไปหมุนใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมายและเหมาะสมกับความผิดแล้ว ไม่มีกรณีที่จะเพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๐๒๓๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ที่ลงโทษไล่ออกจากการดังกล่าว ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งลงโทษไล่ออกจากการตามคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๐๒๓๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พร้อมทั้งขอแถลงการณ์ด้วยวาจาประกอบการอุทธรณ์ ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๑ ชี้แจงและจัดส่งเอกสารให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพิ่มเติมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยคณะอนุกรรมการเกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณผู้ทำหน้าที่แทนในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑ ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีประกอบกับสำนวนการสอบสวนของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ แล้วมีความเห็นว่าการที่ผู้ฟ้องคดีสามารถเบิกถอนเงินฝากของกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ในรูปของเงินสดจำนวน ๒๓๖,๙๗๖ บาท ซึ่งเป็นเงินจำนวนมากได้ น่าจะเกิดจากความบกพร่องของระบบการเงินและบัญชีของสำนักวิจัยและพัฒนา แต่เนื่องจากข้อเท็จจริงจากสำนวนการสอบสวนยังไม่เป็นที่ยุติว่าการเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้มีระบบการเบิกถอนเงินเป็นประการใดและเหตุผลใด

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีจึงสามารถเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของกองทุนในรูปของเงินสดได้ จึงมีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงแล้วนำเสนอผลการไต่สวนต่อที่ประชุมเพื่อพิจารณาต่อไป และเมื่อคณะกรรมการไต่สวนได้ทำการไต่สวนเรื่องดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยคณะกรรมการเกี่ยวกับพุทธธรณ์ ร้องทุกข์และจรรยาบรรณ ผู้ทำหน้าที่แทนได้ประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีประกอบกับสำนวนการสอบสวนของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และผลการไต่สวนของคณะกรรมการไต่สวนแล้วเห็นว่าเงินกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้เป็นเงินรายได้ประเภทหนึ่งของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีสำนักวิจัยและพัฒนาเป็นหน่วยงานบริหารและจัดการเมื่อนักวิจัยได้รับอนุมัติจัดสรรเงินทุนเพื่อวิจัย สำนักวิจัยและพัฒนาจะเป็นผู้ดำเนินการนำเงินส่งให้นักวิจัยโดยการเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นนักวิชาการการเงินและบัญชี ระดับ ๖ สังกัดสำนักงานเลขานุการ สำนักวิจัยและพัฒนา และได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ทำหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการงานกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ ดังนั้นการจัดทำเรื่องขออนุมัติยืมเงินและถอนเงินจากบัญชีกองทุนเพื่อนำเข้าบัญชีให้กับรองศาสตราจารย์ จึงเป็นหน้าที่ราชการในความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีโดยตรง และการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้เป็นผู้ไปเบิกเงินจากบัญชีเงินฝากกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้เพื่อนำส่งรองศาสตราจารย์ โดยผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินจากบัญชีเงินฝากของกองทุนเป็นจำนวนเงิน ๒๓๖,๙๗๖ บาท และได้นำเงินเข้าบัญชีให้กับ ดร. จำนวนเงิน ๑๓๖,๙๗๖ บาท ส่วนเงินยืมของรองศาสตราจารย์ จำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ายังไม่ได้รับแจ้งเลขที่บัญชีธนาคารจึงได้นำฝากเข้าพักไว้ในบัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เลขที่บัญชี ๕๖๕ - ๒ - ๒๒๓๙๗ - ๓ ซึ่งเป็นบัญชีเงินฝากส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี ทั้งๆ ที่ผู้ฟ้องคดีสามารถเลือกวิธีการนำส่งเงินให้กับรองศาสตราจารย์ ได้หลายวิธีการ เช่น การซื้อตั๋วแลกเงินหรือแคชเชียร์เช็คส่งให้ตามที่อยู่ของรองศาสตราจารย์ และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้นำเงินฝากเข้าบัญชีส่วนตัวแล้ว

/ได้ถอนเงิน...

ได้ถอนเงินผ่านทางเครื่องถอนเงินอัตโนมัติภายหลังจากนำเงินเข้าบัญชีในทันทีเป็นจำนวนเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท และวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้ทำรายการผ่านอินเทอร์เน็ตหักเงินจากบัญชีเป็นจำนวนเงิน ๑๓,๕๐๐ บาท ต่อมา ได้ทำการเบิกถอนเงินสดและเบิกถอนเงินด้วยวิธีการหักเงินจากบัญชีธนาคารโดยการทำรายการผ่านทางอินเทอร์เน็ตเพื่อชำระค่าใช้จ่ายส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีอีกหลายครั้ง ครั้งสุดท้ายได้เบิกถอนเงินสดผ่านทางเครื่องถอนเงินอัตโนมัติ ในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เป็นจำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท จนมียอดเงินคงเหลือในบัญชีเพียง ๒๑๐.๗๕ บาท โดยไม่ปรากฏว่ามีวันที่บัญชีเงินฝากของผู้ฟ้องคดีมียอดเงินสูงเกินกว่ายอดเงินที่นำเข้าหักไว้เป็นจำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้จบการศึกษาระดับปริญญาตรีทางการบัญชีและดำรงตำแหน่งเป็นนักวิชาการการเงินและบัญชี ระดับ ๖ ย่อมต้องทราบถึงวิธีการเก็บและรักษาเงินของราชการเป็นอย่างดี แต่ผู้ฟ้องคดีก็หาได้ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนของราชการแต่อย่างใดไม่ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเข้าลักษณะเป็นการอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินของราชการแล้วนำไปหมุนใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว จึงเป็นการปฏิบัติหรือการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์โดยอ้างว่าไม่มีเจตนาทุจริตและไม่เกิดความเสียหายจึงฟังไม่ขึ้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยให้ไล่ออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายและเหมาะสมกับความผิดแล้ว จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีความเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้วมิได้มีการกระทำหรืองดเว้นการกระทำใดที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนเสียหายอันจะนำมาเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ได้ ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การโดยยืนยันข้อเท็จจริงตามที่ได้กล่าวมาแล้วในคำฟ้องและได้ขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือว่าไม่ประสงค์จะทำคำให้การเพิ่มเติม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมในทำนองเดียวกับคำให้การที่ได้ยื่นไว้ต่อศาลแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้ว คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๐๒๓๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยคณะกรรมการเกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ผู้ทำหน้าที่แทน มีมติในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

เห็นว่า คดีมีกรณีที่จะต้องพิจารณาแต่เพียงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๐๒๓๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยคณะกรรมการเกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ผู้ทำหน้าที่แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้รับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งนักวิชาการการเงินและบัญชี ระดับ ๖ สังกัดสำนักงานเลขานุการ สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีหน้าที่ในการทำเรื่องเบิกเงินกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้เพื่อจ่ายให้แก่นักวิจัย ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าในวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุมัติเบิกเงินกองทุนดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผ่านผู้อำนวยการสำนักวิจัยและพัฒนาเป็นเงินจำนวน ๒๓๖,๘๗๖ บาท เพื่อจ่ายให้แก่นักวิจัยสองราย คือ ดร.

จำนวน ๑๓๖,๘๗๖ บาท และรองศาสตราจารย์ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ตามคำขอเบิกเงินของนักวิจัยทั้งสองราย ซึ่งปรากฏว่าหลังจากผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงิน กองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ แล้วผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวน ๑๓๖,๘๗๖ บาท จ่ายให้แก่ ดร. โดยนำเงินเข้าบัญชีเงินฝากของ ดร.

เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ แต่ไม่ได้นำเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท จ่ายให้แก่รองศาสตราจารย์ โดยได้นำเงินจำนวนดังกล่าวเข้าบัญชีเงินฝาก

ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดีที่ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ บัญชีเลขที่ ๕๖๕-๒-๒๒๓๙๗-๓ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ โดยอ้างว่าไม่ทราบเลขที่ บัญชีธนาคารของรองศาสตราจารย์ จึงได้นำเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท เข้าฝาก ธนาคารในบัญชีของผู้ฟ้องคดีเองไว้ก่อน ซึ่งหากเป็นดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจริง ผู้ฟ้องคดี ก็ควรจะซื้อเช็คเชียร์เช็คของธนาคารส่งจ่ายในนามรองศาสตราจารย์ แล้วดำเนินการ ส่งไปยังสถานที่ทำงานของรองศาสตราจารย์ หรือมิฉะนั้นก็นำเงินจำนวนดังกล่าว ฝากคืนกลับเข้ากองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ก่อน เพื่อสอบถามเลขที่บัญชีเงินฝาก ธนาคารของรองศาสตราจารย์ ให้ทราบแน่ชัดก่อนจึงเบิกจ่ายให้อีกครั้ง ซึ่งผู้ฟ้องคดี ก็มีได้ดำเนินการเช่นนั้น แต่กลับมีพฤติการณ์นำเงินจำนวนดังกล่าวเข้าบัญชีเงินฝาก ธนาคารในบัญชีของผู้ฟ้องคดีเองในวันเดียวกันที่มีการเบิกเงินจากกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ โดยนำเข้าเมื่อเวลา ๑๐.๕๐ นาฬิกา และปรากฏหลักฐานตามใบแจ้งรายการ บัญชีออมทรัพย์ของผู้ฟ้องคดีว่าเงินฝากในบัญชีดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีก่อนนำเงินกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้เข้าฝากมีอยู่เพียงจำนวน ๑,๑๓๙.๔๘ บาท เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีการเบิกถอนเงินในวันเดียวกันนั้นในเวลา ๑๐.๕๑ นาฬิกา เป็นเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท พฤติการณ์แห่งการกระทำย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาต้องการนำเงินกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้จำนวนดังกล่าวไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตน และจากนั้นในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีก็ได้ถอนเงินออกอีกเป็นจำนวน ๑๓,๕๐๐ บาท และ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดี โอนเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ให้รองศาสตราจารย์ ผู้ฟ้องคดีได้ถอนเงินออกไปอีก หลายครั้ง โดยไม่ปรากฏว่าในระหว่างระยะเวลาดังกล่าวเงินในบัญชีของผู้ฟ้องคดีมีมากกว่า ๑๐๐,๐๐๐ บาท และหลังจากผู้ฟ้องคดีนำเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีส่วนตัวของ ผู้ฟ้องคดีแล้ว ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้พยายามติดตามตรวจสอบเลขที่บัญชี เงินฝากของรองศาสตราจารย์ เพื่อที่จะโอนเงินให้เสร็จสิ้นไปแต่อย่างใด จนกระทั่ง สำนักวิจัยและพัฒนาได้รับแจ้งจากรองศาสตราจารย์ ในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ว่ายังไม่ได้รับเงินดังกล่าวและได้มีการตรวจสอบว่าผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินไปแล้ว ผู้ฟ้องคดี จึงได้โอนเงินให้รองศาสตราจารย์ รวมระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีนำเงินดังกล่าวไปเข้าบัญชี

/ส่วนตัว...

ส่วนตัวและเบิกไปหมุนใช้ส่วนตัวเป็นระยะเวลาถึง ๕๕ วัน จึงแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีต้องการนำเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และแม้ว่าในภายหลังต่อมาผู้ฟ้องคดีจะได้คืนเงินดังกล่าวโดยจ่ายให้แก่รองศาสตราจารย์ แล้วก็ตาม แต่ก็หาได้ลบล้างพฤติกรรมที่เป็นความผิดที่ได้กระทำไปแล้วไม่ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนของทางราชการและไม่ได้ทำให้ทางราชการเสียหาย เป็นข้ออ้างที่ไม่อาจรับฟังได้ เนื่องจากเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ดังกล่าว รองศาสตราจารย์

ยังไม่ได้รับจึงยังเป็นเงินของทางราชการ และผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ราชการเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินจำนวนดังกล่าว การนำเงินของทางราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวย่อมเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้แล้ว และเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รองศาสตราจารย์

และทางราชการแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยคณะกรรมการเกี่ยวกับคุณธรรม ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ผู้ทำหน้าที่แทนมีมติให้ยกคุณธรรมของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์และเพิ่มเติมอุทธรณ์ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการซื้อแซชเชียร์เช็คส่งจ่ายแก่รองศาสตราจารย์ แล้วดำเนินการส่งไปยังสถานที่ทำงานของรองศาสตราจารย์ หรือนำเงินที่ได้มาจากการเบิกเงินโครงการวิจัยฝากคืนกลับเข้ากองทุนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ นั้น เนื่องจากวิธีการจ่ายเงินได้ปฏิบัติโดยวิธีการโอนเงินเข้าบัญชีนักวิจัย ซึ่งเป็นวิธีการที่มีการเลือกใช้แนวปฏิบัตินี้มาตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว และเนื่องจากผู้ฟ้องคดีรอสอบถามเลขที่บัญชีของผู้วิจัย รองศาสตราจารย์ ทำให้การโอนเงินให้ผู้วิจัยเกิดความล่าช้าดังจะเห็นได้ว่า

/การดำเนินการ...

การดำเนินการโอนเงินให้ ดร.

ผู้วิจัยอีกรายหนึ่งนั้น

ได้ดำเนินการโอนเงินเข้าบัญชีของ ดร.

เรียบร้อยแล้ว ดังนั้น ในการปฏิบัติ

หน้าที่ของผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัดแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการเงินของทั้งหน่วยงานแต่เพียงผู้เดียว และงานในข้อพิพาท คดีนี้เป็นงานที่ผู้ฟ้องคดีได้รับฝากไว้ให้ปฏิบัติ จึงอาจมีข้อบกพร่องบ้าง เนื่องจากมีงาน ที่ต้องทำและรับผิดชอบมาก โดยผู้ฟ้องคดีต้องทำงานประจำก่อน หากผู้ฟ้องคดีมีเจตนา และพฤติการณ์ในการทุจริต คงจะไม่ทุจริตเพียงแค่เงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ในครั้งนี้เท่านั้น จึงแสดงให้เห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีเจตนาทุจริต แต่เป็นความบกพร่องในระบบ การประสานงานที่ล่าช้าและไม่ชัดเจน สำหรับประเด็นเรื่องการนำเงินดังกล่าวฝากเข้าบัญชี ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีแล้วมีรายการฝากถอนเงินจำนวนดังกล่าว นั้น ผู้ฟ้องคดีชี้แจงว่า บัญชีเงินฝากธนาคารส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีได้มีการเบิกเงินเป็นปกติอยู่แล้ว ผู้ฟ้องคดีมิได้ จัดทำบัญชีรายรับ - รายจ่าย ในบัญชีธนาคาร หรือบัญชีเงินสดส่วนตัว จึงไม่ทราบว่า ได้ใช้จ่ายเงินไปด้วยเหตุผลใดบ้าง ซึ่งเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ดังกล่าว อาจอยู่ในรูปเงินสด ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีที่อยู่นอกเหนือจากบัญชีธนาคารที่ผู้ฟ้องคดีเก็บรักษาไว้เพื่อรอฝาก เข้าบัญชีของรองศาสตราจารย์ ก็ได้ ซึ่งเป็นเรื่องปกติของบุคคลทั่วไปที่ไม่มีการทำบัญชีเงินฝากหรือเงินสดส่วนตัวอยู่แล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาตามคำขอ ท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า กรณีที่มีการเบิกเงินยืมของนักวิจัยมาจาก กองทุนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ โดยที่ยังไม่ทราบเลขที่บัญชี ของนักวิจัย แล้วนำเงินจำนวนดังกล่าวฝากเข้าบัญชีเงินฝากส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดี ย่อมได้รับประโยชน์โดยตรงจากการกระทำดังกล่าว เพราะหากผู้ฟ้องคดีมิได้เบิกเงินยืม สำหรับผู้วิจัยจำนวนดังกล่าวออกมาใช้สอยส่วนตัว ผู้ฟ้องคดีก็ย่อมจะได้รับผลประโยชน์ อันเป็นดอกเบี้ยเงินฝาก แต่ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า ภายหลังที่ผู้ฟ้องคดีนำเงินจำนวน ดังกล่าวเข้าฝากในบัญชีส่วนตัว ผู้ฟ้องคดีได้ถือโอกาสเบิกเงินที่นำฝากซึ่งมิใช่เงิน ของผู้ฟ้องคดีออกไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวหลายครั้ง อันเป็นการได้ประโยชน์จากการใช้เงิน ของบุคคลอื่น หรือเงินของทางราชการโดยไม่ต้องจ่ายค่าดอกเบี้ยเงินยืม จึงไม่อาจที่จะอ้าง

/ได้ว่า...

ได้ว่าเป็นการยึดถือกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ และตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัตินั้น เห็นว่าไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับกรณีการนำเงินของทางราชการ หรือเงินยืมของนักวิจัย นำฝากเข้าบัญชีส่วนตัวของเจ้าหน้าที่การเงินก่อนที่จะถอนเงินดังกล่าวส่งมอบให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับในภายหลังแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีได้มีเจตนาทุจริต แต่เป็นความบกพร่องอันเนื่องมาจากระบบการประสานงานของผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องล่าช้าและไม่ชัดเจน รวมทั้งผู้ฟ้องคดีได้ยึดหลักปฏิบัติงานประจำเป็นภารกิจแรก จึงทำให้งานที่เป็นงานฝากหรือภารกิจรองอื่นๆ ปฏิบัติได้ล่าช้า นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะรับฟัง เพราะการกระทำเป็นเครื่องชี้เจตนาของผู้กระทำ หากผู้ฟ้องคดีมีเจตนาโดยสุจริต ปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมา โดยภารกิจที่ได้รับมอบหมายก็มีได้ยุ่งยากหรือซับซ้อน เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายในการปฏิบัติหน้าที่เบิกเงินยืมจากกองทุนดังกล่าวเพื่อส่งไปให้ผู้วิจัยตามจำนวนเงินที่ผู้วิจัยแต่ละรายได้รับอนุมัติ ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่รอข้อมูลการส่งเงินยืมไปยังผู้วิจัยจากผู้ประสานงานเสียก่อน เมื่อได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเงินหรือโอนเงินไปให้ผู้วิจัยแต่ละรายถูกต้อง ครบถ้วนแล้ว จึงจะดำเนินการเบิกเงินยืมแล้วจัดส่งไปให้ผู้วิจัยแต่ละรายตามจำนวนที่ได้รับอนุมัติ โดยไม่จำเป็นที่จะต้องเบิกเงินยืมมาก่อน แล้วนำฝากในบัญชีธนาคารส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี ก่อนที่จะนำไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวอันเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก่อุทธรณ์ว่า เงินกองทุนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ เป็นเงินรายได้ประเภทหนึ่งของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีสำนักวิจัยและพัฒนา เป็นหน่วยงานบริหารและจัดการ เมื่อนักวิจัยได้รับอนุมัติจัดสรรเงินทุนเพื่อวิจัย สำนักวิจัยและพัฒนา จะเป็นผู้ดำเนินการนำเงินส่งให้นักวิจัยโดยการเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของกองทุนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นนักวิชาการการเงินและบัญชี ระดับ ๖ สังกัดสำนักงาน

/เลขานุการ...

เลขานุการ สำนักวิจัยและพัฒนา และได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้มีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการจัดทำเรื่องขออนุมัติยืมเงินและถอนเงินจากบัญชีกองทุนเพื่อนำเข้าบัญชีให้กับรองศาสตราจารย์ จึงเป็นหน้าที่ราชการในความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีโดยตรง การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ายังไม่ได้รับแจ้งเลขที่บัญชี จึงได้นำฝากเข้าพักไว้ในบัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นบัญชีเงินฝากส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี ทั้งๆ ที่ผู้ฟ้องคดีสามารถเลือกวิธีการนำส่งเงินให้กับรองศาสตราจารย์ ได้หลายวิธีการ เช่น การซื้อตั๋วแลกเงินหรือเช็คเช็คส่งให้ตามที่อยู่ของรองศาสตราจารย์ และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้นำเงินฝากเข้าบัญชีส่วนตัวแล้วได้ถอนเงินผ่านทางเครื่องเบิกเงินอัตโนมัติ (เครื่อง ATM) ภายหลังจากนำเงินเข้าบัญชีในทันที เป็นจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท และวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้ทำรายการผ่านอินเทอร์เน็ตหักเงินจากบัญชีเป็นจำนวน ๑๓,๕๐๐ บาท ต่อมา ได้ทำการเบิกถอนเงินสดและเบิกถอนเงินด้วยวิธีการหักเงินจากบัญชีธนาคาร โดยการทำรายการผ่านอินเทอร์เน็ตเพื่อชำระค่าใช้จ่ายส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีอีกหลายครั้ง ครั้งสุดท้ายได้เบิกถอนเงินสดผ่านทางเครื่องเบิกเงินอัตโนมัติ (เครื่อง ATM) ในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เป็นจำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท จนมียอดเงินคงเหลือในบัญชีเพียง ๒๑๐.๗๕ บาท โดยไม่ปรากฏว่ามีวันใดที่บัญชีเงินฝากของผู้ฟ้องคดีมียอดเงินสูงเกินกว่า ยอดเงินที่นำฝากไว้ เป็นจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเข้าลักษณะเป็นการอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินของทางราชการแล้วนำไปหมุนใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว จึงเป็นการปฏิบัติหรือการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายและเหมาะสมกับความผิดแล้ว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลง ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๖ ความว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงเหตุผลต่างๆ ให้ทราบแล้วนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีเจตนาให้เกิดปัญหาดังกล่าวขึ้น และมีได้ตั้งใจจะนำเงินของทางราชการไปใช้ประโยชน์ แต่เป็นการตัดสินใจดำเนินการใดๆ

กับเหตุการณ์...

กับเหตุการณ์ที่ต้องทำในขณะนั้น เนื่องจากได้ทำเรื่องขออนุมัติการยืมเงินของนักวิจัยทั้ง ๒ ราย ไปพร้อมกันโดยได้จัดทำใบถอนเงินเพียงใบเดียว ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีทราบว่าจะได้เลขที่บัญชีของรองศาสตราจารย์

ล่าช้า คงจะดำเนินการจัดทำใบถอนเงินแยกฉบับกัน หากจะพิจารณาในอีกแง่มุมหนึ่ง จะเห็นได้ว่า กรณีดังกล่าวอาจเป็นการกระทำของหัวหน้างานของผู้ฟ้องคดี เพื่อหาเหตุกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี ที่ผ่านมาผู้ฟ้องคดีได้ถูกกลั่นแกล้งมาโดยตลอด ดังนั้น หากพิจารณาถึงความเป็นธรรมแล้ว สาเหตุของการกระทำผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งลงโทษที่ร้ายแรงเกินไป เพราะผู้ฟ้องคดีเพียงแต่ปฏิบัติหน้าที่บกพร่องล่าช้า มิได้นำเงินดังกล่าวมาเป็นของตนเอง กลับถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ขาดอาชีพและรายได้ในการดำเนินชีวิต ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการโอนเงินเข้าบัญชีให้แก่รองศาสตราจารย์

ครบถ้วนในทันทีที่ได้รับแจ้ง ผู้ฟ้องคดีได้รายงานเรื่องดังกล่าวไปตามความจริง กลับเป็นเหตุให้ได้รับโทษหนักขึ้น จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยพิพากษาลดหย่อนผ่อนโทษตามสมควรและให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ รวมทั้งเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อีกทั้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าปฏิบัติราชการให้มีศักดิ์และสิทธิประโยชน์อื่นใดพึงได้ตามที่กฎหมายกำหนด

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งนักวิชาการการเงินและบัญชี ระดับ ๖ สังกัดสำนักงานเลขานุการสำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ทำหน้าที่เบิกเงินจากบัญชีเงินฝากกองทุนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (มอ.) เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ ส่งมอบให้แก่ผู้ทำการวิจัย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติให้จ่ายเงิน

/แก่ผู้วิจัย...

แก่ผู้วิจัยสองราย คือ ดร.

จำนวน ๑๓๖,๙๗๖ บาท สำหรับใช้

ในโครงการมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ของป่าชุมชนเขาหัวช้าง ตำบลตะโหมด อำเภอดงหลวง จังหวัดพัทลุง และรองศาสตราจารย์

จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับโครงการ

ช่วยชีวิตกล้วยไม้ป่าเกาะพระทอง (ผลจากคลื่นยักษ์สึนามิ) ผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินจากบัญชีเงินฝากกองทุน มอ.เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ จำนวน ๒๓๖,๙๗๖ บาท ในวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ในวันเดียวกันนั้น ผู้ฟ้องคดีได้โอนเงินเข้าบัญชีของ ดร.

จำนวน ๑๓๖,๙๗๖ บาท ส่วนอีก ๑๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีนำฝากเข้าบัญชีส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี ต่อมาวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ สำนักวิจัยและพัฒนาได้รับแจ้งจากรองศาสตราจารย์

ว่ายังไม่ได้รับเงิน จึงได้มีการตรวจสอบพบว่าผู้ฟ้องคดีเบิกเงิน

ดังกล่าวไปแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงโอนเงินให้รองศาสตราจารย์

จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท

ในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ นั้นเอง ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๒๓๒๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการ

สอบสวนผู้ฟ้องคดี ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีเบิกเงินโครงการวิจัยจากบัญชีเงินฝากของทางราชการแล้วไม่ส่งเงินให้นักวิจัยทันทีที่ได้รับหรือในเวลา

ที่เหมาะสม โดยนำเงินดังกล่าวไปฝากไว้ในบัญชีส่วนตัว คณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว

ได้ทำการสอบสวนแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

เพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดวินัย

อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่เนื่องจาก

การกระทำดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อรองศาสตราจารย์ และราชการ

ประกอบกับความไม่พร้อมของหน่วยงานที่เริ่มจัดตั้ง ผู้บริหารเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง ภารกิจ

ในการปฏิบัติงานมีมาก บุคลากรทางด้านการเงินมีน้อย (มีผู้ฟ้องคดีเพียงคนเดียว) จึงเห็นควร

ลดโทษเป็นปลดออกจากราชการ คณะกรรมการสอบสวนจึงได้เสนอรายงานการสอบสวน

พร้อมความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามรายงานการสอบสวนลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ส่งเรื่องดังกล่าวให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลมหาวิทยาลัย

สงขลานครินทร์เพื่อพิจารณาให้ความเห็น ซึ่งต่อมาคณะกรรมการบริหารงานบุคคล

/มหาวิทยาลัย...

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๑ เห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้เสนอเรื่องดังกล่าวให้สภามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์พิจารณา และสภามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์พิจารณาแล้วได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓๐๓ (๑/๒๕๕๑) เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๑ ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์โดยมิชอบเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การนำเงินของทางราชการไปฝากไว้ในบัญชีส่วนตัวโดยไม่นำเข้าบัญชีให้กับนักวิจัยในทันที ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักวิจัยและมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์แล้ว และเห็นว่าความไม่พร้อมของหน่วยงาน ผู้บริหารเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง และบุคลากรด้านการเงินมีน้อย ไม่เป็นเหตุที่จะนำมาพิจารณาเพื่อลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินโครงการวิจัยจากบัญชีเงินฝากของกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้จำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่มิได้โอนให้กับนักวิจัยในทันที กลับนำเงินจำนวนดังกล่าวไปฝากไว้ในบัญชีส่วนตัว ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และในระหว่างการพักเงินในบัญชี ผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินในบัญชีส่วนตัวหลายครั้งจนกระทั่งจำนวนเงินลดลง จนถึงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เงินคงเหลือ ๒๑๐.๗๕ บาท ซึ่งพฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักวิจัยและมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๐๒๓๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ อุตธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผ่านเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑ และครั้งที่ ๔/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แล้วเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้เป็นผู้เบิกเงินจากบัญชีเงินฝากกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้เพื่อนำส่งให้นักวิจัยเป็นเงินจำนวน ๒๓๖,๙๗๖ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินเข้าบัญชีให้กับ ดร. จำนวนเงิน ๑๓๖,๙๗๖ บาท ส่วนเงินยืมของ รองศาสตราจารย์ จำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ายังไม่ได้รับแจ้งเลขที่

บัญชี...

บัญชี จึงได้นำฝากเข้าพักไว้ในบัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เลขที่บัญชี ๕๖๕ - ๒ - ๒๒๓๙๗ - ๓ ซึ่งเป็นบัญชีเงินฝาก ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้นำฝากเข้าบัญชีส่วนตัวแล้วได้ถอนเงิน ผ่านทางเครื่องถอนเงินอัตโนมัติในทันทีเป็นจำนวนเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท และวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้ทำรายการผ่านทางอินเทอร์เน็ตหักเงินจากบัญชีเป็นจำนวนเงิน ๑๓,๕๐๐ บาท ต่อมา ได้ทำการเบิกถอนเงินสดและเบิกถอนเงินด้วยวิธีการหักจากบัญชี ธนาคารโดยการทำรายการผ่านทางอินเทอร์เน็ตเพื่อชำระค่าใช้จ่ายส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี อีกหลายครั้ง ครั้งสุดท้ายได้เบิกถอนเงินสดผ่านทางเครื่องถอนเงินอัตโนมัติในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เป็นจำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท จนมียอดเงินคงเหลือในบัญชีเพียง ๒๑๐.๗๕ บาท โดยไม่ปรากฏว่ามีวันที่บัญชีเงินฝากของผู้ฟ้องคดีมียอดเงินสูงเกินกว่า ยอดเงินที่นำฝากไว้เป็นจำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พฤติการณ์แห่งการกระทำของ ผู้ฟ้องคดีเป็นการอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินของราชการแล้วนำเงินไป หมุนใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีขอบเพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่สมควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและ เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษาได้มีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๕๐๙.๖(๒.๓)/๙๗๑๔ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ต่อมาศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดี จึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๐๒๓๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ที่ลงโทษ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยคณะอนุกรรมการ เกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ผู้ทำหน้าที่แทนในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ชอบด้วย กฎหมายหรือไม่

/พิเคราะห์...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบัน
อุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือการละเว้น
การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้
เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๕๑ บัญญัติว่า
เมื่อผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้ถูกสอบสวนกระทำผิดวินัยให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๔๙
ลงโทษตามควรแก่กรณี ตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗ มาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง
บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือถูกสั่ง
ลงโทษปลดออกหรือไล่ออก มีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.อ. ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับ
แจ้งคำสั่งตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ.อ. กำหนด คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดี
เป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งนักวิชาการการเงินและบัญชี ระดับ ๖
สังกัดสำนักงานเลขาธิการสำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ถูกกล่าวหาว่า
กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีเบิกเงินโครงการวิจัยจากบัญชีเงินฝากแล้วไม่ส่งเงินให้
นักวิจัยทันทีที่ได้รับ หรือในเวลาที่เหมาะสม โดยนำเงินดังกล่าวไปฝากไว้ในบัญชีส่วนตัว
ในการสอบสวนผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิโต้แย้งข้อกล่าวหาและแสดงเอกสารพยานหลักฐาน
ที่เกี่ยวข้องแล้ว ผลการสอบสวนปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินโครงการวิจัยจากบัญชีเงินฝาก
ของกองทุนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท
แต่มิได้ออนให้กับนักวิจัยในทันที กลับนำเงินจำนวนดังกล่าวไปฝากไว้ในบัญชีส่วนตัว ตั้งแต่
วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และในระหว่างการฝากเงินในบัญชีผู้ฟ้องคดีได้เบิกถอนเงิน
ในบัญชีส่วนตัวหลายครั้ง จนกระทั่งถึงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ จำนวนเงินลดลง
คงเหลือเงินจำนวน ๒๑๐.๗๕ บาท พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติ
หน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อ
หน้าที่ราชการตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ที่ ๐๒๓๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดี
เห็นว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว
มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีมิได้โต้แย้งพฤติการณ์
การฝากเงินของทางราชการเข้าบัญชีส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีตามที่ถูกล่ามโซ่ ข้อเท็จจริง

/จึงเป็นที่ยุติ...

จึงเป็นที่ยุติว่าผู้ฟ้องคดีได้นำเงินของทางราชการไปฝากไว้ในบัญชีเงินฝากซึ่งเป็นของตนเอง จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเพียงประเด็นเดียวว่า การที่ผู้ฟ้องคดีนำเงินไปฝากในบัญชีเงินฝากของตนเอง ผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามที่ถูกกล่าวหา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบเลขบัญชีของรองศาสตราจารย์

ผู้วิจัย แล้วนำเงินของทางราชการที่ต้องโอนเข้าบัญชีผู้วิจัยไปฝากไว้ในบัญชีเงินฝากซึ่งเป็นของตนเอง แทนที่ผู้ฟ้องคดีจะนำเงินของทางราชการดังกล่าวฝากคืนกลับเข้ากองทุนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้หรือไม่ก็ดำเนินการซื้อแคชเชียร์เช็คส่งจ่ายแก่รองศาสตราจารย์ ผู้วิจัย แล้วจัดส่งไปยังสถานที่ทำงานของผู้วิจัย ทั้งนี้ เนื่องจากวิธีการจ่ายเงินโดยวิธีการโอนเข้าบัญชีผู้วิจัยเป็นแนวทางปฏิบัติมาตั้งแต่เริ่มมีโครงการวิจัยแล้ว อีกทั้ง ความล่าช้าของการโอนเงินให้ผู้วิจัยเกิดขึ้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ทราบเลขบัญชีของผู้วิจัย ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัดแล้ว นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีมีงานประจำที่ต้องรับผิดชอบมาก จึงอาจมีข้อบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ประกอบกับมีความบกพร่องในเรื่องการประสานงานที่ล่าช้า ไม่ชัดเจน และการที่ผู้ฟ้องคดีมิได้จัดทำบัญชีรายรับ - รายจ่ายส่วนตัว ทั้งในบัญชีธนาคารและเงินสดส่วนตัวที่มีนอกเหนือจากบัญชีธนาคาร จึงไม่อาจแบ่งแยกยอดเงินต่าง ๆ ได้

คดีจึงมีปัญหาคือต้องพิจารณาก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินให้แก่นักวิจัยหรือไม่ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้มีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการงานกองทุนมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (มอ.) เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ โดยเป็นผู้เบิกเงินจากบัญชีเงินฝากกองทุน มอ. ดังกล่าวเพื่อนำส่งนักวิจัย ซึ่งการดำเนินการเบิกเงินจากบัญชีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีต้องเสนอร่างบันทึกข้อความขอเบิกเงินจากกองทุนวิจัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยแนบเอกสารที่เกี่ยวข้องและสัญญายืมเงินเสนอผ่านผู้อำนวยการสำนักวิจัยและพัฒนา เพื่อให้ผู้อำนวยการสำนักพิจารณาลงนามในบันทึกข้อความและลงนามในสัญญายืมเงิน เมื่อผู้อำนวยการสำนักวิจัยและพัฒนาลงนามตามที่เสนอแล้ว ก็จะส่งเรื่องเสนอรองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและบัณฑิตศึกษาลงนามในใบถอนเงินและเสนอต่อไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งจะเป็นผู้พิจารณาอนุมัติและลงนามในใบถอนเงินแล้วส่งกลับมา

/สำนักวิจัย...

สำนักวิจัยและพัฒนาเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการจ่าย ผู้ฟ้องคดีก็จะดำเนินการถอนเงินและ
จ่ายเงินให้นักวิจัยทันที เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการเบิก
จ่ายเงินให้แก่นักวิจัย จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการในความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีโดยตรง

คดีจึงมีปัญหาคือต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ทุจริตต่อหน้าที่
ราชการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในวันที่ ๑๐ พฤษภาคม
๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุมัติเบิกเงินกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ผ่านผู้อำนวยการสำนักวิจัยและพัฒนา เป็นเงินจำนวน ๒๓๖,๙๗๖ บาท เพื่อจ่ายให้แก่
นักวิจัยสองราย คือ ดร. จำนวน ๑๓๖,๙๗๖ บาท สำหรับใช้

ในโครงการการประเมินมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ของป่าชุมชนเขาหัวช้าง ตำบลตะโหมด
อำเภอตะโหมด จังหวัดพัทลุง และรองศาสตราจารย์ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท
สำหรับใช้ในโครงการช่วยชีวิตกล้วยไม้ป่าเกาะพระทอง (ผลจากคลื่นยักษ์สึนามิ) ตามคำขอ
เบิกเงินของนักวิจัยทั้งสองราย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อนุมัติให้เบิกเงินและให้ยืมเงิน
จำนวนดังกล่าวตามคำขอเบิกเงินดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีจะต้องดำเนินการเบิกเงินและ
จ่ายเงินให้แก่นักวิจัยทั้งสอง โดยหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีเบิกเงินกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและ
พัฒนาภาคใต้ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวน ๑๓๖,๙๗๖ บาท
จ่ายให้แก่ ดร. โดยวิธีนำเงินเข้าบัญชีเงินฝากของ ดร. ในวันดังกล่าว

แต่ไม่ได้นำเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท จ่ายให้แก่รองศาสตราจารย์ กลับนำเงิน
จำนวนดังกล่าวเข้าบัญชีเงินฝาก ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) บัญชีเลขที่
๕๖๕-๒-๒๒ ซึ่งเป็นบัญชีส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘
กรณีจึงเห็นได้ว่า เมื่อไม่มีข้อกำหนดใดในระเบียบมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ว่าด้วย
กองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ พ.ศ. ๒๕๓๒ และระเบียบมหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ว่าด้วยเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้อำนาจเจ้าหน้าที่
เก็บรักษาเงินเข้าบัญชีส่วนตัวได้ การที่ผู้ฟ้องคดีนำเงินราชการฝากเข้าพักในบัญชีส่วนตัว
จึงเป็นการดำเนินการนอกเหนือจากที่ระเบียบกฎหมายกำหนด นอกจากนี้ ไม่ปรากฏ
ข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความพยายามในการติดตามหรือสอบถามถึงเลขที่บัญชีของ
รองศาสตราจารย์ ภูวดล เพื่อที่จะได้รับดำเนินการนำเงินเข้าบัญชีให้กับรองศาสตราจารย์

จนกระทั่งสำนักวิจัยและพัฒนาได้รับแจ้งจากรองศาสตราจารย์ ในวันที่
๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ว่ายังไม่ได้รับเงินที่ขอเบิก สำนักวิจัยและพัฒนาจึงได้ตรวจสอบพบว่า

ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินไปแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงได้ออนเงินให้แก่รองศาสตราจารย์ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ในวันดังกล่าวทันที แสดงให้เห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาที่จะนำเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ของรองศาสตราจารย์ ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว โดยประวิงเวลาที่จะจ่ายเงินให้แก่รองศาสตราจารย์ และได้รอนจนกว่าจะถูกทวงถามจึงจะนำเงินเข้าบัญชีให้แก่รองศาสตราจารย์ ประกอบกับพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีระหว่างฝากเงินดังกล่าวเข้าบัญชีส่วนตัว ปรากฏตามใบแจ้งรายการบัญชีออมทรัพย์ (statement) ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีมีเงินฝากในบัญชีดังกล่าวจำนวน ๑,๑๓๙.๔๘ บาท ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘ เวลา ๑๐.๕๐ นาฬิกา ได้มีเงินฝากเข้าบัญชีจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท จึงมียอดเงินรวม ๑๐๑,๑๓๙.๔๘ บาท จากนั้นมีการทำรายการฝากถอนเงินเข้าบัญชีอีกหลายรายการ จนมีจำนวนเงินลดลง กระทั่งในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ คงเหลือเงินจำนวน ๒๑๐.๗๕ บาท กรณีจึงเห็นได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีในการนำเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ของรองศาสตราจารย์ เข้าฝากในบัญชีส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี เป็นระยะเวลาถึง ๕๖ วัน โดยไม่ยอมนำเข้าบัญชีเพื่อจ่ายให้แก่รองศาสตราจารย์ และยังได้นำเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวในช่วงเวลาดังกล่าวอีกหลายครั้ง ทำให้รองศาสตราจารย์ ไม่ได้รับเงินจำนวนดังกล่าวไปใช้ในโครงการวิจัยช่วยชีวิตกล้วยไม้ป่าเกาะพระทองตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติ อันทำให้เกิดความเสียหายแก่รองศาสตราจารย์ และทางราชการ จึงถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าที่ผู้ฟ้องคดีโอนเงินให้นักวิจัยล่าช้า เนื่องจากไม่ทราบเลขที่บัญชีของนักวิจัย และเกิดความบกพร่องในระบบการประสานงานของผู้เกี่ยวข้องที่ล่าช้า ไม่ชัดเจน จึงได้นำเงินเข้าบัญชีส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีไว้ก่อน เพื่อจะได้จ่ายเงินโดยวิธีโอนเงินเข้าบัญชีนักวิจัยตามที่ได้ปฏิบัติในการโอนเงินให้แก่นักวิจัยรายอื่น อันเป็นการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ นั้น เห็นว่า หากผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีเจตนาทุจริตจริงดังที่กล่าวอ้าง เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายในการปฏิบัติหน้าที่เบิกเงินยืมจากกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ เพื่อส่งไปให้นักวิจัยตามที่ได้รับอนุมัติ ผู้ฟ้องคดีต้องติดต่อประสานงานในการขอข้อมูลโดยเฉพาะเลขที่บัญชีของผู้ขออนุมัติ ก่อนที่จะดำเนินการเบิกเงินยืมแล้วจัดส่งไปให้นักวิจัยแต่ละราย ดังเช่นกรณี

ที่ผู้ฟ้องคดี...

ที่ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินเข้าบัญชีของ ดร. ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ หรือ ถ้าหากว่าผู้ฟ้องคดีดำเนินการเบิกเงินยืมจากกองทุน มอ. ดังกล่าว มาแล้วเพื่อจะนำส่งให้แก่ รองศาสตราจารย์ แต่ปรากฏว่าไม่ทราบเลขที่บัญชีของรองศาสตราจารย์ ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องดำเนินการเก็บรักษาเงินที่ไม่อาจจ่ายเงินให้แก่รองศาสตราจารย์ โดยวิธีนำเงินฝากเข้าบัญชีกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ไว้ก่อน แล้วรอสอบถาม เลขที่บัญชีเงินฝากธนาคารของรองศาสตราจารย์ ให้ทราบแน่ชัดเสียก่อน จึงค่อยดำเนินการเบิกจ่ายเงินดังกล่าว หรืออาจใช้วิธีซื้อตั๋วแลกเงินหรือเช็คเช็คของ ธนาคารส่งจ่ายในนามของรองศาสตราจารย์ แล้วดำเนินการจัดส่งไปยังสถานที่ทำงาน ของรองศาสตราจารย์ หรืออาจใช้วิธีโทรศัพท์ติดต่อสอบถามเลขที่บัญชีจาก รองศาสตราจารย์ ตามหมายเลขโทรศัพท์ที่ระบุไว้ในคำขออนุมัติยืมเงิน แต่ผู้ฟ้องคดี ก็มีได้ดำเนินการโดยวิธีการใดๆ กลับนำเงินเข้าบัญชีส่วนตัวและนำไปใช้ประโยชน์นานถึง ๕๖ วัน จนกระทั่งถูกทวงถาม จึงได้นำเงินเข้าบัญชีให้แก่รองศาสตราจารย์ ในวันเดียวกับที่ถูกทวงถามนั้น กรณีดังกล่าวจึงย่อมแสดงให้เห็นถึงเจตนาที่แท้จริงของผู้ฟ้องคดี อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ และที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมีงานประจำ ที่ต้องรับผิดชอบเป็นจำนวนมาก งานที่ได้รับมอบหมายในการเบิกเงินยืมจากกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ให้แก่นักวิจัยเป็นเพียงงานที่ได้รับฝากไว้ให้ปฏิบัติเท่านั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับในคำฟ้องว่างานเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีของกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้ ที่ได้รับมอบหมายนั้นเป็นเพียงงานพิเศษซึ่งคิดเป็นร้อยละสองของ ปริมาณงานที่ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบทั้งหมด ก็ย่อมเห็นได้ว่างานในส่วนดังกล่าวเป็นงาน ส่วนพิเศษที่มีได้มีปริมาณงานที่มากจนเกินภาระที่ผู้ฟ้องคดีจะปฏิบัติให้แล้วเสร็จเรียบร้อยได้ ข้อยกอ้างดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้จัดทำบัญชีรายรับ - รายจ่าย ส่วนตัว ทั้งที่อยู่ในบัญชีธนาคารและอยู่นอกเหนือจากบัญชีธนาคาร จึงไม่ทราบเหตุผล การใช้เงินยืมต่าง ๆ ได้นั้น เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้จัดทำบัญชีรายรับ - รายจ่าย ดังกล่าว มิได้มีผลต่อกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาแต่อย่างใด เนื่องจากเมื่อผู้ฟ้องคดี ได้เบิกเงินจากกองทุน มอ. เพื่อวิจัยและพัฒนาภาคใต้เพื่อนำเงินส่งให้แก่ นักวิจัย ผู้ฟ้องคดี จะต้องพยายามดำเนินการนำเงินส่งให้แก่ นักวิจัยโดยเร็ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีจบการศึกษาเกี่ยวกับการเงินการบัญชี และดำรงตำแหน่งนักวิชาการการเงินและบัญชี ระดับ ๖ มีหน้าที่เกี่ยวกับ

งานด้านการเงิน...

งานด้านการเงินและบัญชี ย่อมต้องเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการเบิกจ่ายเงิน
ในด้านต่างๆ เป็นอย่างดี ข้อต่อสู้ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
มีคำสั่งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ๐๒๓๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑
ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยคณะกรรมการ
เกี่ยวกับพุทธธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ผู้ทำหน้าที่แทนในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๑
เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ให้ยกพุทธธรณ์ของผู้ฟ้องคดีนั้นชอบด้วยกฎหมายแล้ว
ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

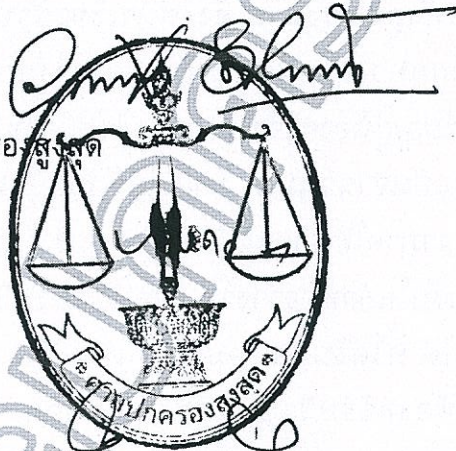
พิพากษายืน

นายมนูญ ปุณณกริยากร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

สม สุเมธ

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายพนพล เสงเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย งามวงศ์ชน
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

สม สุเมธ

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

สม สุเมธ

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสุเมธ เตียววิศเรศ

